

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobkyně: Z.D., zastoupené Mgr. Závišem Löffelmannem, advokátem, se sídlem Praha 1, Pařížská 9, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. března 2014 č.j. DSH/2031/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení výše označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nepomuk, odboru dopravy č.j. DOP/1228/2013-Bo ze dne 22.1.2014, jímž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod druhý zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 4 téhož zákona, za což jí byla uložena pokuta 6.000,-Kč a zákaz řízení motorových vozidel na 6 měsíců a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

Žalobkyně v **žalobě** tvrdila, že bylo porušeno její právo být účastna ústního jednání dle **§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích**. Tvrdila, že její výpověď nelze nahradit výpovědí právního zástupce, kterého si zvolila zejména pro ochranu jejích práv, nikoli k tomu, aby za ni tlumočil či reprodukoval. Žalobkyně se chtěla k průběhu události vyjádřit sama a má za to, že ji při takovém úkonu nemohou zastoupit právní zástupci. Pro zjištění skutkového stavu přitom

bylo podle ní třeba její osobní účasti. Žalobkyně poukázala na první rozhodnutí žalovaného ve věci, jímž bylo prvostupňové rozhodnutí zrušeno z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu v rozporu s § 3 správního řádu, kde žalovaný vytkl správnímu orgánu neprovedení dokazování v dostatečném rozsahu v rozporu s § 52 správního řádu, uložil správnímu orgánu I. stupně provést svědecké výpovědi zakročujících policistů a zároveň uvedl, že je na místě se policistů rovněž tázat na námitky žalobkyně týkající se skutečnosti, že vezla syna k lékaři. Z toho podle žalobkyně vyplývá, že žalovaný považoval za podstatné zjištění, kam žalobkyně vezla svého syna k lékaři. Podle jejího názoru správní orgán nesprávně aplikoval rozsudek NSS č.j. **2As 111/2011-59** ze dne 20.11.2011, když tento na daný případ nedopadá, neboť dle NSS účast obviněného není nutná jen v případě, že jeho výslech není třeba k dosažení cíle řízení. V daném případě však účast žalobkyně podle jejího názoru nutná byla, neboť ta se chtěla vyjádřit k důvodům překročení nejvyšší povolené rychlosti. Navíc správní orgány měly vůbec pochybnosti o tom, zda žalobkyně jela k lékaři, přičemž dokazování v tomto směru neprovedly. Podle žalobkyně se tak správní orgány nevypořádaly se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo. Nejprve byla tato námitka shledána důvodnou žalovaným, který uvedl, že je v novém řízení třeba znovu vyslechnout zasahujícího policistu k jejímu tvrzení, a také obviněnou. Prvostupňový správní orgán se neřídil závazným pokynem žalovaného, neboť rozhodl znovu o vině žalobkyně na základě výpovědi policisty, který tuto skutečnost nepotvrdil. Z jeho výpovědi nelze vyvrátit tvrzení žalobkyně o důvodech překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to s ohledem na dobu, která uběhla od spáchání přestupku. Z nových důkazů tak nevyplynuly žádné nové skutečnosti směřující ke zjištění skutkového stavu, o němž by nebyly pochybnosti.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 1.6.2013, podle něhož v tento den žalobkyni byla v 7:25 hodin jako řidičce osobního automobilu VW Tiguan RZ... v obci Kasejovice na silnici č. I/20 naměřena rychlost 91 km/h po odečtení odchylky v místě, kde je dovolená rychlost do 50 km/h. Žalobkyně se do oznámení nevyjádřila, pouze je podepsala. Podle úředního záznamu PČR z téhož dne byla změřena rychlost měřicím zařízením Ramer 7CCD, přičemž po zastavení se ve vozidle nacházela pouze řidička, která oznámení o přestupku podepsala a vyjádření nevyužila. Dále je součástí správního spisu záznam o přestupku pořízený radarem, na němž je fotografie naměřeného vozidla spolu s registrační značkou, a k tomu je přiložen ověřovací list radaru Ramer 7CCD.

Při jednání dne 31.7.2013 žalobkyně uvedla, že v inkriminovaný den jela z chaty od Písku, kdy její roční syn měl po ránu dušnost, horečky a namodralo kolem pusinky, takže volala své dětské lékařce MUDr. Marii Mikulecké a ta jí odpověděla, že pokud je stav stabilizovaný, aby žalobkyně podala jistý lék a ihned s dítětem přijela do ordinace na kontrolu. Žalobkyně si byla vědoma překročení rychlosti, ale nevnímala to, protože měla strach o zdraví svého syna. Domnívala se, že je mimo obec, myslela si, že ten úsek byl ke konci výjezdu z Kasejovic. K tomu přiložila lékařskou zprávu ze dne 1.6.2013, z něhož vyplývá, že žalobkyně po zdravotních potížích svého syna přijela na ošetření k MUDr. Marii Mikulecké se sídlem Bednářeček č. 3.

Rozhodnutím ze dne 12.8.2013 správní orgán I. stupně uznal žalobkyni vinnou z přestupku, přičemž k odvolání žalobkyně bylo toto rozhodnutí žalovaným dne 3.10.2013 zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaný v odůvodnění uvedl, že ve spise absentuje přesné místo měření rychlosti a směr jízdy. Odkaz, že se žalobkyně protiprávního jednání dopustila na silnici č. I/20 v obci Kasejovice, považoval žalovaný za nedostačující a v rozporu s § 3 správního řádu. Ke zjištění přesného místa měření uložil žalovaný provést svědecké výpovědi zakročujících policistů, jichž je na místě se rovněž tázat na námitky žalobkyně, týkající se skutečnosti, že vezla syna k lékaři, neboť v úředním záznamu zakročujících policistů se uvádí, že se ve vozidle nacházela pouze řidička. Dále žalovaný správnímu orgánu I. stupně vytkl část odůvodnění, že žalobkyně jela k dětskému lékaři z Písku do Prahy, když při jednání žalobkyně pouze uvedla, že jela z chaty od Písku k dětské lékařce. Žalovaný uložil znovu projednat přestupek, předvolat zakročující policisty za účelem zjištění přesného místa měření a zjištění, v jakém směru bylo měření prováděno, a také ohledně počtu osob ve vozidle. Žalobkyně měla být správním orgánem I. stupně dotázána, kam vezla svého syna k lékaři.

Správní orgán I. stupně nařídil nové jednání na 27.11.2013, k čemuž předvolal zmocněnce žalobkyně předvoláním, v němž poučil o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu v závěru jednání, a dále o tom, že v souladu s § 73 zákona o přestupcích může správní orgán věc projednat i bez jeho přítomnosti, jestliže se nedostaví bez náležité omluvy, či důležitého důvodu. Dne 25.11.2013 se telefonicky zmocněnec žalobkyně omluvil z jednání z důvodu zdravotních, což doložil lékařskou zprávou. Správní orgán nařídil nové jednání a předvolal zmocněnce žalobkyně na 21.1.2014. Zmocněnec převzal předvolání dne 23.12.2013. Dne 20.1.2014, tedy den před nařízeným jednáním, přišla správnímu orgánu I. stupně omluva zmocněnce žalobkyně, kde uvedl, že omlouvá svoji klientku z jednání nařízeného na 21.1.2014 z toho důvodu, že klientka má zaplacen pobyt na RO Kozel ve Vrchlabí od 18.1. do 21.1., což doložil potvrzením objednávky k pobytu ze dne 15.12.2013.

Svědék nstržm. O.V. dne 21.1.2014 vypověděl, že v předmětný den prováděli měření rychlosti v obci Kasejovice na silnici č. I/20 ve směru z centra obce na Nepomuk. S vozidlem stáli na pravé straně silnice ve směru do Kasejovic a zahájili měření vozidel právě z centra Kasejovic. Radar byl ustanoven poblíž odbočky na Chloumek. Vozidlo VW Tiguan přijíždělo z centra Kasejovic a byla mu naměřena překročená rychlost právě v místě křižovatky na Chloumek. Po tomto se s vozidlem za ním rozjeli až do místa, kde bylo možno bezpečně vozidlo zastavit, což bylo cca 1 km za Kasejovicemi, kde byl širší úsek vozovky. Řidička zůstala ve vozidle a byla poučena o tom, že takto vysoké překročení rychlosti nelze řešit v blokovém řízení. Oznámení si přečetla, podepsala je a nevyužila možnosti se vyjádřit. Ve vozidle byla sama. Svědek si nevzpomínal, zda řidička uváděla, z jakého důvodu rychlost překročila. V Kasejovicích měřil svědek rychlost pouze jednou, takže si vybavuje, že to bylo v zastavěné části. Na vytištěné mapce z internetu označil svědek místo změření vozidla, z čehož je zřejmé, že se jedná o zastavěnou část obce v blízkosti křižovatky.

Rozhodnutí **správního orgánu I. stupně** ze dne 22.1.2014 byla žalobkyně znovu uznána vinnou z přestupku s odůvodněním, že jelikož obviněná již před správním orgánem vypovídala v I. stupni, správní orgán k novému projednání přestupku předvolal na 21.1.2014 pouze zmocněnce žalobkyně a zasahujícího policistu. Dne 20.1.2014 byla správnímu orgánu

doručena omluva z důvodu zaplaceného pobytu žalobkyně. K ústnímu jednání byl podle správního orgánu I. stupně předvolán pouze zmocněnec žalobkyně, zejména z důvodu prováděného dokazování a seznámení s podklady před vydáním rozhodnutí. Správní orgán omluvu neakceptuje, resp. zmocněnec se na nařízené ústní projednání přestupku nedostavil, aniž by uvedl důvod své nepřítomnosti. Zaplacená dovolená žalobkyně není pro zmocněnce překážkou, protože správní orgán nepovažoval její účast za nutnou, zejména proto, že má zvoleného zmocněnce a sama se k přestupku již vyjádřila v I. stupni a svou výpověď podložila lékařskou zprávou. Sama žalobkyně předvolána nebyla. Z těchto důvodů správní orgán projednal věc v nepřítomnosti žalobkyně podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona, když zmocněnec, který ji v tomto řízení zastupoval, neuvedl žádný důvod, který by mu bránil dostavit se k jednání. Zavinění přestupku správní orgán vyhodnotil jako nedbalostní – nedbalost vědomou, kdy žalobkyně věděla, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci může porušit zájem chráněný zákonem o silničním provozu. Žalobkyně se dle své výpovědi domnívala, že je již na výjezdu z obce. K zavinění přestupku postačuje nedbalost. K důvodu překročení uvedla, že měla strach o zdravotní stav svého dítěte, což doložila lékařskou zprávou MM Healthcare, s.r.o. Bednářeček 3 ze dne 1.6.2013. K tomu správní orgán uvedl, že obec Bednářeček se nachází ve správním obvodu obce Jindřichův Hradec. Pokud žalobkyně jela z Písku, tak se od tohoto místa naopak vzdalovala. Navíc v lékařské zprávě absentuje čas, což znamená, že mohla být vyhotovena kdykoli během dne. Ze svědecké výpovědi zakročujícího policisty O.V. pak vyplývá, že žalobkyně jela ve vozidle sama. Žalobkyně při prvním projednání přestupku uvedla, že jela se svým synem k lékaři. Správnímu orgánu se nepodařilo jednoznačně prokázat, zda žalobkyně skutečně převážela syna ve svém vozidle. Správní orgán měl za to, že zasahující policista mohl malé dítě v automobilu přehlédnout. Tento rozpor se nepodařilo během dokazování jednoznačně odstranit. Z toho důvodu se správní orgán přiklonil k verzi žalobkyně, tedy že jela ve vozidle se synem. Podle žalovaného měla být žalobkyně dotázána, kam vezla svého syna k lékaři. K tomu správní orgán I. stupně uvedl, že jelikož se obviněná, resp. její zmocněnec, nedostavil k ústnímu projednání přestupku, nemohla být tato otázka položena. Lékařská zpráva je opatřena razítkem MM Healthcare, Bednářeček 3. Z toho důvodu má správní orgán za to, že lékařská pomoc byla vzhledem k označení lékařské zprávy poskytnuta v obci Bednářeček. Obviněná v době překročení rychlosti jela od Písku směrem na Plzeň. Správní orgán měl tím tvrzení žalobkyně za účelové. Lékařská zpráva nekoresponduje s její výpovědí, resp. žalobkyně mohla případnou lékařskou pomoc vyhledat kdykoli během dne. Z lékařské zprávy nelze dovodit, že právě jízda přes Kasejovice byla jízdou, která byla zakončena u lékaře. Správní orgán se na základě toho zabýval otázkou, zda jednání žalobkyně nevykazovalo znaky okolnosti vylučující protiprávnost – krajní nouze dle **§ 2 odst. 2 písm. a) zákona o přestupcích**. Přímo hrozící nebezpečí žalobkyně prokázala lékařskou zprávou, kdy je zřejmé, že ten den vyhledala lékařskou pomoc v obci Bednářeček. Pokud by byl zdravotní stav opravdu vážný, měla žalobkyně podle správního orgánu vyhledat lékařskou pomoc co možná nejbližší od chaty, tedy ve městě Písku, nebo zavolat rychlou záchrannou službu, navíc ze záznamu měření, stejně tak z výpovědi zasahujícího policisty, vyplývá, že danou jízdou se naopak od obce Bednářeček vzdalovala. Lékařská zpráva tedy není důkazem, který by mohl žalobkyni zbavit odpovědnosti za spáchaný přestupek, resp. nebyly naplněny všechny znaky krajní nouze. Nstržm. O.V. pak ve své výpovědi uvedl, že vozidlo bylo změřeno na silnici č. I/20 v prostoru křižovatky s vedlejší komunikací na obec Chloumek, což následně označil na přiloženém satelitním snímku z portálu googlemaps.cz. Vozidlo podle správního orgánu tak bylo změřeno při průjezdu křižovatkou v zastavěné části obce Kasejovice, nikoli na výjezdu z obce, jak

tvrdila žalobkyně. Již ze samotného snímku měření vyplývá, že za vozidlem se nachází obytná stavení. Správní orgán uvedl, že žalobkyně návštěvu lékaře dostatečným způsobem nepodložila. Na lékařské zprávě totiž chybí čas a byla vyhotovena v obci Bednářeček, tudíž je otázkou, zda žalobkyně v době překročení nejvyšší dovolené rychlosti jela opravdu za lékařem do tohoto střediska. Navíc při policejní kontrole měla možnost se k tomuto vyjádřit do oznámení přestupku, ale tuto možnost nevyužila. Správní orgán měl za to, že pokud je zdravotní stav dítěte opravdu vážný, je na místě převoz řešit prostřednictvím rychlé záchranné služby, protože ta může případnou změnu zdravotního stavu řešit operativně a odborně. Vystresovaná řidička při převozu svého dítěte ve špatném zdravotním stavu pak ohrožuje nejen sebe, ale i dítě a v neposlední řadě všechny ostatní účastníky silničního provozu. Materiální znak přestupku je podle správního orgánu I. stupně naplněn samotným naplněním formálních znaků skutkové podstaty. Během řízení žalobkyně dostatečně nedoložila, že by jednala v krajní nouzi. Správnímu orgánu se podařilo prokázat, že naplnila všechny formální znaky přestupku. Prokazatelně vozidlo řídila, vozidlo překročilo nejvyšší dovolenou rychlost a jako řidička věděla, že překročením nejvyšší dovolené rychlosti porušuje zákon o silničním provozu. Obcí projela stejně rychle jako je nejvyšší dovolená rychlost mimo obec. Zákonodárce stanovil nižší rychlost při průjezdu v obci zejména proto, že v obci je vyšší frekvence pohybu osob. Při takovém překročení rychlosti se rovněž výrazně prodlužuje brzdná dráha. Jak bylo uvedeno výše, na fotografii z měření rychlosti vozidla jsou v pozadí obytná stavení. V takovém případě se nejednalo o šikanující měření ze strany policistů, ale o zcela oprávněné měření rychlosti v zastavěné části obce, nikoli na jejím samém konci. Konec obce je pak od místa vzdálen minimálně 250 m. Lékařskou zprávu správní orgán vyhodnotil jako nevěrohodný důkaz, když tato nekoresponduje s výpovědí žalobkyně. Správní orgán měl za to, že vynaložil veškeré prostředky k tomu, aby žalobkyně mohla v tomto řízení uplatnit svá práva, resp. aktivně se ho účastnit. Žalobkyně využila svého práva a nechala se v řízení zastupovat zmocněncem. Proto byl k novému řízení předvolán pouze zmocněnec, protože výpověď žalobkyně správní orgán nepovažoval za nutnou. Zmocněnec neměl zájem se zdejšího jednání zúčastnit, čemuž odpovídají omluvy zasílané co možná nejbližší lhůtám nařízených ústních jednání. Tomu podle správního orgánu I. stupně nasvědčuje i poslední omluva, kdy rezervace pobytu žalobkyně byla datována 15.12.2013, předvolání bylo převzato 23.12.2013, nicméně omluva byla zaslána 17.1.2014. Předvolání bylo adresované pouze zmocněnci a tento zdůvodnil nepřítomnost žalobkyně a sám se k nařízenému jednání nedostavil. Z toho důvodu projednal správní orgán přestupek v jeho nepřítomnosti.

V žalobou **napadeném rozhodnutí** žalovaný konstatoval, že žalobkyně byla zastoupena zástupcem na podkladě tzv. generální plné moci ze dne 26.8.2013, tudíž zástupce žalobkyně jednal jejím jménem a v plném rozsahu. Z § 33 a 34 správního řádu vyplývá, že zástupce svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Vzhledem k tomu, že je to právě právní zástupce, který má hájit práva zastoupeného v řízení, zasílají se písemnosti určené zastoupenému pouze zástupci a jen takové doručení má účinky pro založení běhu lhůt v řízení. Výjimku tvoří případy, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat (§ 34 odst. 2 správního řádu). Elementárním smyslem zastoupení je, že zástupce činí místo zastoupeného v řízení určité úkony, čímž zastoupenému usnadní a zefektivní postup v řízení, např. poskytnutím pomoci v řízení, vyřizováním komunikace se správním orgánem a i jeho účastí u jednání. Vzhledem k tomu, že žalobkyně neměla v řízení nic osobně vykonat, bylo předvolání doručováno jejímu právnímu zástupci. V předvolání na 21.1.2014 byl zástupce poučen, že při jednání bude probíhat výslech svědka, a že pokud se odmítne bez závažných důvodů dostavit,

či se nedostaví bez náležité omluvy, může být věc projednána v jeho nepřítomnosti (§ 74 odst. 1 zákona o přestupcích). Z jednání se žalobkyně omluvila z důvodu plánované rekreace. Tato omluva byla doručena 20.1.2014, tedy pouhý den před nařízeným jednáním. K jednání se nedostavil ani zástupce žalobkyně, proto bylo konáno v jeho nepřítomnosti v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Podle žalovaného nebylo nezbytně nutné, aby se žalobkyně jednání zúčastnila. V rozsudku NSS ze dne 20.11.2011 č.j. **2As 111/2011-59** vyjádřil soud názor, že „*zákonný požadavek nutnosti osobní účasti je třeba vykládat tak, že správní orgán může příslušnou osobu předvolat pouze tehdy, je-li osobní účast předvolaného nutná k dosažení cíle řízení, tedy pro zjištění skutkového stavu, na němž je konečný výsledek budován. Je tak zřejmé, že interpretace nezbytnosti účastníka řízení je dle § 34 odst. 2 správního řádu je interpretována zužujícím způsobem a má se týkat pouze případů, kdy by neúčast účastníka řízení reálně znemožňovala dosažení cíle řízení.*“ V případě žalobkyně je podle žalovaného zřejmé, že neúčast žalobkyně za existující důkazní situace cíl řízení ohrozit nemohla a nelze přisvědčit argumentaci žalobkyně, že postup správního orgánu I. stupně, kdy provedl jednání bez účasti žalobkyně, byl nelegální. Správní orgán I. stupně zjistil stav věci bez důvodných pochybností, čímž dostal požadavku materiální pravdy dle **§ 3 správního řádu** i bez výslechu žalobkyně. Pakliže se žalobkyně chtěla osobně účastnit nařízeného jednání, bylo to jejím plným právem. Správní orgán I. stupně účast žalobkyně oprávněně nepovažoval za nutnou, proto k jednání předvolal toliko jejího zástupce, který byl povinen se k jednání dostavit a měl by tak možnost realizovat práva žalobkyně. Práva žalobkyně byla zachována tím, že byla respektována ve vztahu k jejímu zástupci, jak vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 17.2.2011 č.j. **5As 19/2010-42**. Bylo-li tedy jednáno v nepřítomnosti zástupce nebo žalobkyně, lze toto připisovat toliko skutečnosti, že se zástupce žalobkyně nedostavil k jednání bez důležitého důvodu. Plánovaná rekreace žalobkyně neměla na možnost projednání věci žádný vliv. K námitce žalobkyně, že její výpověď nelze nahradit výpovědí zástupce, žalovaný uvedl, že žalobkyně již v řízení před správním orgánem I. stupně vypovídala dne 31.7.2013. Zástupce vybavený plnou mocí pro celé řízení je oprávněn ke všem úkonům, které může v řízení činit účastník. Je-li účastník zastoupen, realizuje svá procesní práva a povinnosti prostřednictvím svého zástupce. Z této úpravy procesního postavení zástupce účastníka řízení logicky vyplývá, že pokud byla žalobkyně v řízení zastoupena, jedná její zástupce jejím jménem, tedy je prostředníkem mezi správním orgánem a žalobkyní a je oprávněn sdělovat její vyjádření, tedy, jak uvedla žalobkyně, „tlumočit“ její obhajobu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí neshledal žalovaný nepřezkoumatelným s tím, že správní orgán I. stupně postupoval tak, jak mu uložil nadřízený správní orgán. Odůvodnění má oporu v podkladech. Pro stanovení viny není cíl cesty žalobkyně rozhodující, proto správní orgán I. stupně od záměru zjištění této informace, vzhledem k tomu, že se zástupce žalobkyně k jednání nedostavil, upustil. Žalovaný se s postupem správního orgánu I. stupně ztotožnil. Žalovaný se ztotožnil i s právním závěrem správního orgánu I. stupně, že podmínky krajní nouze nebyly splněny. Pro aplikaci ust. **§ 2 odst. 2 písm. b) zákona o přestupcích** je nutné nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem. Žalovaný nezpochybňuje skutečnost, že zdravotní stav syna žalobkyně byl špatný. Skutečnosti tvrzené žalobkyní vyplývají z lékařské zprávy. Nicméně ani žalobkyně si subjektivně nepřipouštěla, že by její syn byl v přímém ohrožení zdraví či života. Takovéto skutečnosti totiž odporuje jednání samotné žalobkyně na místě silniční kontroly. Jak vyplývá z oznámení přestupku, žalobkyni byla předložena tato písemnost po provedení silniční kontroly a vypsání údajů k podpisu a možnému vyjádření. Žalobkyně se tak při silniční kontrole musela zdržet několik minut, což jí vzhledem k zdravotnímu stavu jejího syna (jí subjektivně hodnoceného)

nevadilo. Z toho podle žalovaného plyne, že žalobkyně nepovažovala zdravotní stav svého syna za bezprostředně ohrožující jeho zdraví a život. I při silniční kontrole podle žalovaného mohla žalobkyně využít pomoci Policie ČR, která využívá vozidla s právem přednosti v jízdě, a pokud by se žalobkyně domnívala, že její syn je v bezprostředním ohrožení života či zdraví, mohla by policisty požádat o převoz svého syna do zdravotnického zařízení. Takové jednání by bylo logické. Žalobkyně oznámení pouze podepsala a na zadní straně nevyužila možnosti se k dané věci vyjádřit. Tato skutečnost opět svědčí o tom, že ani žalobkyně sama v době překročení nejvyšší dovolené rychlosti a při následné silniční kontrole nepovažovala zdravotní stav svého syna za bezprostředně ohrožující jeho zdraví či život. Podle žalovaného mohla žalobkyně nastalou situaci řešit přivoláním rychlé záchranné služby nebo vyhledat lékařskou pomoc co možná nejbližší od chaty, tedy v Písku. Podle žalovaného v případě žalobkyně se nejednalo o bezprostřední ohrožení zdraví nebo dokonce života, a tedy žalobkyně nebyla nucena překročit nejvyšší dovolenou rychlost, a tedy ohrozit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu, a tedy, že hrozící nebezpečí bylo možné odvrátit jinak. Nebyla tak podle žalovaného dána podmínka existence nebezpečí přímo hrozícího zájmu chráněnému zákonem, ani podmínka subsidiarity.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.r.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobkyně se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřila.

Žaloba není důvodná.

Žalobkyně v žalobě především nesouhlasila s názorem správních orgánů, že v této věci bylo možné provést jednání bez její přítomnosti s odůvodněním, že je zastoupena advokátem, přestože dle prvního rozhodnutí žalovaného měla být žalobkyně vyslechnuta k řádnému zjištění skutkového stavu.

Touto otázkou se zabývaly ve svých rozhodnutích správní orgány obou stupňů. Podle názoru soudu jsou z těchto rozhodnutí zřejmé důvody, na základě nichž správní orgány rozhodly bez nového výsledku žalobkyně. S těmito důvody se soud ztotožnil.

Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Podle § 33 správního řádu účastník si může zvolit zmocněnce. Podle § 34 správního řádu zástupce v řízení vystupuje jménem zastoupeného. Z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému. S výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Z plné moci udělené žalobkyní ve správním řízení jejímu zástupci jednoznačně vyplývá, že se jednalo o plnou moc pro celé řízení ve smyslu § 33 odst. 2 písm. b) správního řádu.

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.10.2011 č.j. 2 As 111/2011-56 zmíněný žalovaným na daný případ lze podle názoru soudu použít, neboť v obou věcech advokát z jednání omluvil pouze svého klienta a sám se k jednání bez omluvy nedostavil. „*Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ustanovení § 74 zákona o přestupcích koná o přestupku správní orgán v prvním stupni ústní jednání; v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Ve shodě se žalovaným soud konstatuje, že z obsahu správního spisu není patrné, že by správní orgán I. stupně hodlal v průběhu ústního jednání provést výslech žalobce, tzn. obviněného, resp. že by tento výslech byl nezbytný pro správné a úplné zjištění skutkového stavu. Jak totiž plyne ze spisu, správní orgán měl k dispozici řadu důkazů, které spáchání přestupku žalobcem dostatečně prokazovaly - např. ověřovací list a fotodokumentace pořízená ze silničního radarového rychloměru, oznámení přestupku, úřední záznam Policie, výpis z evidenční karty řidiče. V případě ústního jednání totiž skutečně není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil, a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného, a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže totiž podle tohoto zákonného ustanovení platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců. Z citovaného ustanovení tak nelze dovodit, že se jedná o případ, kdy má obviněný v řízení něco vykonat osobně ve smyslu ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu, a tedy že správní orgán nemůže komunikovat pouze s jeho zástupcem, nýbrž musí předvolání k ústnímu jednání doručit též obviněnému. Nepřesná je rovněž argumentace krajského soudu, který ze systematického začlenění ustanovení § 36 správního řádu do dílu 2. označeného jako „Úkony účastníků“ dovozuje, že se nemůže jednat o práva zástupce účastníka, nýbrž o práva účastníka řízení samotného. Jakkoliv je totiž nesporné, že se skutečně jedná o práva účastníka a nikoliv jeho zástupce, neznamená to současně, že všechna zde uvedená práva musí účastník řízení vykonat osobně. Takovýto výklad by totiž vedl ke zpochybnění smyslu zastoupení. **K zachování práv účastníka řízení je třeba, aby tato práva byla správními orgány dodržena u nezastoupeného účastníka ve vztahu k účastníku samotnému, u zastoupeného účastníka ve vztahu k jeho zástupci.**“*

Jelikož i v právě projednávané věci žalobkyně byla zastoupena zástupcem pro celé řízení a správní spis obsahoval (po doplnění o výslech zakročujícího policisty) dostatečné množství důkazů i jiných podkladů pro skutkové zjištění, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), soud dospěl k závěru, že správní orgán nepochybil, když přes nepřítomnost žalobkyně a jejího zástupce ústní jednání dne 21.1.2014 provedl a poté rozhodl ve věci samé. Správní orgán správně poukázal na absenci omluvy zástupce žalobkyně. Je však zřejmé, že ani omluva žalobkyně nebyla včasná, když žalobkyně o

plánované rekreaci neinformovala správní orgán bezodkladně poté, co jí byla potvrzena, tedy postupovala v rozporu s výše cit. ust. **§ 59 správního řádu**, když její omluva nebyla včasná.

S ohledem na způsob a dobu omluvy žalobkyně těsně před jednáním bylo na žalobkyni, aby, pokud se chtěla jednání zúčastnit, si sama zjistila, že její omluva bude akceptována. V rozsudku čj. **9 As 90/2012-31** ze dne 1.8.2013 Nejvyšší správní soud konstatoval, „že v souladu se zásadou *vigilantibus iura* bylo na stěžovateli, aby se u správního orgánu včas informoval o přijetí své omluvy. Byla-li tato omluva správnímu orgánu doručena méně než 24 hodin před plánovaným konáním ústního jednání, jdou případné obtíže se zjišťováním stanoviska správního orgánu k tíži stěžovatele.“

Poukaz žalobkyně na okolnost, že první rozhodnutí ve věci bylo k odvolání zrušeno, nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť z výše shrnutého obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že ke zrušení prvního rozhodnutí došlo pro procesní vady, které byly následně odstraněny. Žalovaný uložil doplnit řízení především o výsledch zakročujícího policisty, který upřesnil, v které části obce bylo prováděno měření a v jakém směru. Je pravdou, že dle žalovaného měla být žalobkyně znovu dotázána, kam vezla svého syna k lékaři. Z formulace použité v prvním rozhodnutí žalovaného však vyplývá, že žalovaný neuložil prvostupňovému orgánu přímo výsledkům žalobkyně. Žalobkyně ve věci již vypovídala při prvním jednání a doplněna měla být pouze informace týkající se skutečnosti, kam jela žalobkyně k lékaři. Není pochyb o tom, že takovou informaci mohl místo žalobkyně poskytnout při jednání její zmocněnec, když ze zrušujícího rozhodnutí žalovaného byl směr dotazů na žalobkyni předem zřejmý. Správní orgán tudíž nepochybil, když předvolal k jednání pouze zástupce žalobkyně, neboť nenastala situace, kdy by zastoupená měla něco osobně vykonat ve smyslu výše cit. **§ 34 správního řádu**.

Žalobkyně ani její zástupce se k dalšímu nařízenému jednání nedostavili, proto nemohla být tato otázka již položena. Správní orgán přesto byl oprávněn vydat nové rozhodnutí ve věci a uznat žalobkyni vinnou z přestupku, neboť provedeným dokazováním byla jasně vyvrácena obhajoba žalobkyně, která odůvodňovala rychlou jízdu nezbytností cesty k lékaři. Žalobkyni byla překročená rychlost naměřena v obci Kasejovice ve směru na Plzeň. Žalobkyně tvrdila, že jela od Písku, ale předložila potvrzení o návštěvě lékaře v obci Bednářeček. Lze se domnívat, že jela k tomuto lékaři. Avšak obec Bednářeček se nachází od Písku na druhou stranu, než Kasejovice, tudíž se obrana žalobkyně ukázala nevěrohodnou a jednání v krajní nouzi vyloučeným.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. října 2014

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková